

Sygn. akt VU 19/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 10 listopada 2015 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 19/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 10 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy M. S. (1) przeliczenia emerytury poprzez zaliczenie do stażu pracy okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. we W. w okresie od 28 kwietnia 2015 roku do 30 września 2015 roku, z uwagi na to, że w/w okres nie był okresem ubezpieczenia w rozumieniu art. 6 ust 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu, a jedynie ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Od powyższej decyzji M. S. (1) wniósł odwołanie, w którym wskazał, że jego faktyczne zarobki w latach 1969-1977 były wyższe, od przyjętych przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2016 roku skarżący oświadczył, że nie kwestionuje nie zaliczenia mu do stażu pracy przez organ rentowy okresu zatrudnienia od 28 kwietnia 2015 roku do 30 września 2015 roku.

Wnioskodawca zakwestionował jedynie wysokość zarobków przyjętych przez organ rentowy za okres zatrudnienia w (...) w C. na stanowisku maszynisty od 1969 roku do 1977 roku na podstawie druku Rp-7, z uwagi na to, że jego rzeczywiste zarobki były wyższe.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (1), urodzony dnia (...), złożył w dniu 16 listopada 1999 roku wniosek o emeryturę.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 19 listopada 1999 roku ZUS **przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 grudnia 1999 roku**. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. **od 1 stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1989 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 140,06%**. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 140,06% przez kwotę bazową wynoszącą 1.327,44 zł, wyniosła 1.859,21 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił **36 lat i 4 miesiące okresów składkowych, 3 miesiące okresów nieskładkowych**.

(dowód: decyzja z dnia 19 listopada 1999 roku k. 39 akt emerytalnych I)

ZUS decyzjami z dnia 7 stycznia 2000r., 16 lutego 2000 roku, 22 maja 2001 roku, 3 października 2001 roku, przeliczał emeryturę wnioskodawcy.

(dowód: decyzja z dnia 7 stycznia 2000 roku k. 41 akt emerytalnych I, decyzja z dnia 16 lutego 2000 roku k. 45, decyzja z dnia 22 maja 2001 roku k. 75, decyzja z dnia 3 października 2001 roku k. 89 akt emerytalnych I, decyzja z dnia 27 czerwca 2002 roku k. 113 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 4 lipca 2002 roku ZUS przeliczył emeryturę odwołującego od dnia 1 lipca 2002r. przez uwzględnienie w podstawie wymiaru dodatkowego składnika (deputat węglowy). Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. **od stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1989 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 142,02%**. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 142,02% przez kwotę bazową wynoszącą 1.327,44 zł wyniosła 1.885,23 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wyniosła od 1 czerwca 2001 roku – 2.216,01 zł, od 1 czerwca 2002 roku -2.227,09 zł.

(dowód: decyzja z dnia 4 lipca 2002 roku k. 121 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 10 marca 2003 roku organ rentowy przeliczył od 1 września 2002 roku emeryturę skarżącego przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 1 maja 2002r. do 2 sierpnia 2002r., w wyniku czego uwzględnione przez organ rentowy okresy składkowe wzrosły z 36 lat i 4 miesięcy do **36 lat i 7 miesięcy**.

(dowód: decyzja z dnia 10 marca 2003 roku k. 167 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 11 marca 2003 roku organ rentowy przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 stycznia 2003 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 3 sierpnia 2002r. do 2 stycznia 2003r., w wyniku czego uwzględnione przez organ rentowy **okresy składkowe wzrosły z 36 lat i 7 miesięcy do 37 lat, a okresy nieskładkowe z 3 miesięcy do 4 miesięcy**.

(dowód: decyzja z dnia 11 marca 2003 roku k. 181 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 30 lipca 2003 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 lipca 2003 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 3 stycznia 2003r. do 1 lipca 2003r., w wyniku czego uwzględnione przez organ rentowy **okresy składkowe wzrosły z 37 lat do 37 lat i 6 miesięcy**. Okresy nieskładkowe pozostały bez zmian i wyniosły 4 miesięcy.

(dowód: decyzja z dnia 30 lipca 2003 roku k. 197 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 14 stycznia 2004 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 stycznia 2004 roku. przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 2 lipca 2003r. do 6 stycznia 2004r., w wyniku

czego uwzględnione przez organ rentowy **okresy składkowe wzrosły** z 37 lat i 6 miesięcy **do 38 lat**. Okresy nieskładkowe pozostały bez zmian i wyniosły 4 miesiące.

(dowód: decyzja z dnia 14 stycznia 2004 roku k. 211 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 14 lipca 2004 roku ZUS przeliczył emeryturę od dnia 1 lipca 2004 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 7 stycznia 2004r. do 21 czerwca 2004r., w wyniku czego uwzględnione przez organ rentowy **okresy składkowe wzrosły** z 38 lat **do 38 lat i 5 miesięcy**. Okresy nieskładkowe pozostały bez zmian i wyniosły 4 miesiące.

(dowód: decyzja z dnia 14 lipca 2004 roku k. 250 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 13 stycznia 2005 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 stycznia 2005 roku, uwzględniając okres zatrudnienia od 22 czerwca 2004 roku do 31 grudnia 2004 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 38 lat, 11 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 13 stycznia 2005 roku k. 260 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 15 lutego 2005 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 lutego 2005 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 1 stycznia 2005 roku do 31 stycznia 2005 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 39 lat okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 15 lutego 2005 roku k. 268 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 20 marca 2006 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 marca 2006 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 1 stycznia 2006 roku do 28 lutego 2006 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 39 lat, 2 miesiące okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 20 marca 2006 roku k. 288 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 8 czerwca 2006 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od dnia 1 czerwca 2006 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 1 marca 2006 roku do 31 maja 2006 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 39 lat, 5 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 8 czerwca 2006 roku k. 300 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 12 października 2006 roku ZUS przeliczył emeryturę skarżącego od 1 października 2006 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 1 czerwca 2006 roku do 20 września 2006 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 39 lat, 9 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 12 października 2006 roku k. 310 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 15 stycznia 2007 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 stycznia 2007 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 1 października 2006 roku do 31 grudnia 2006 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 40 lat okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 15 stycznia 2007 roku k. 322 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 22 maja 2007 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 maja 2007 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 10 stycznia 2007 roku do 30 kwietnia 2007 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 40 lat, 3 miesiące okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 22 maja 2007 roku k. 340 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 9 października 2007 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 października 2007 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 1 maja 2007 roku do 4 października 2007 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 40 lat, 8 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 9 października 2007 roku k. 352 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2008 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 kwietnia 2008 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 5 października 2007 roku do 31 marca 2008 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 41 lat, 2 miesiące okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 7 kwietnia 2007 roku k. 376 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 16 lipca 2008 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 lipca 2008 roku uwzględniając okres zatrudnienia od 1 kwietnia 2008 roku do 14 lipca 2008 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 41 lat, 5 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 16 lipca 2008 roku k. 392 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 24 września 2008 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę zgodnie z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od 1 września 2008 roku w związku z osiągnięciem 60 roku życia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury tj. wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. **od stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1989 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 142,02%**. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 41 lat, 6 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury wnioskodawcy z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

(dowód: decyzja z dnia 24 września 2008 roku k. 412 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2009 roku ZUS odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, z uwagi na to, że wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 142,02% wyliczony z zarobków z lat 1980-1989 jest dla wnioskodawcy najkorzystniejszy.

Wskaźnik podstawy wymiaru wyliczony z lat 1990-1999 wynosi bowiem 131,02%. Natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, wynosi 136,52%.

(dowód: decyzja z dnia 24 kwietnia 2009 roku k. 438 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2009 roku organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury wnioskodawcy od dnia 1 kwietnia 2009 roku, tj. od dnia zgłoszenia wniosku.

(dowód: decyzja z dnia 24 kwietnia 2009 roku k. 446 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2009 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 kwietnia 2009 roku tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

(dowód: decyzja z dnia 24 kwietnia 2009 roku k. 448 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 13 maja 2009 roku organ rentowy przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 maja 2009 roku uwzględniając w wymiarze świadczenia okres zatrudnienia od 15 lipca 2008 roku do 22 kwietnia 2009 roku. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 42 lata, 3 miesiące okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 13 maja 2009 roku k. 472 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 21 maja 2009 roku ZUS odmówił przeliczenia emerytury skarżącego, z uwagi na to, że wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 142,02% wyliczony z zarobków z lat 1980-1989 jest dla wnioskodawcy najkorzystniejszy.

Wskaźnik podstawy wymiaru wyliczony z lat 1990-1999 wynosi bowiem 131,02%. Natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, wynosi 136,52%.

(dowód: decyzja z dnia 21 maja 2009 roku k. 474-475 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 15 czerwca 2009 roku ZUS przeliczył emeryturę odwołującego od 1 kwietnia 2009 roku tj. od daty przyznania –przeliczenia świadczenia. Decyzją tą wyrównano należność zgodnie z decyzją z dnia 24 kwietnia 2009 roku.

(dowód: decyzja z dnia 15 czerwca 2009 roku k. 478 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 12 stycznia 2010 roku ZUS przeliczył emeryturę skarżącego od 1 grudnia 2009 roku tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Przy ustalaniu wysokości emerytury przyjęto najkorzystniejszy wariant. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. **od stycznia 1979 roku do grudnia 1988 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyliczony wyniósł 145,54%**. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 42 lata, 3 miesiące okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 12 stycznia 2010 roku k. 502 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2010 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 kwietnia 2020 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 23 kwietnia 2009 roku do 31 marca 2010 roku. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 43 lata, 2 miesiące okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 26 kwietnia 2010 roku k.536 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2010 roku ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do ponownego przeliczenia emerytury z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za okresy zatrudnienia, za które brak było dokumentów o wysokości zarobków. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał bowiem, że decyzją z dnia 11 maja 2009 roku oraz decyzją z dnia 12 stycznia 2010 roku **uwzględniono już kwoty minimalnego wynagrodzenia** za okresy pracy wnioskodawcy od 9 listopada 1967 roku do 8 sierpnia 1969 roku w (...) (...) oraz **od 18 października 1969 roku do 31 grudnia 1977 roku w (...), Zakład (...) w Ł..**

(dowód: decyzja z dnia 27 kwietnia 2010 roku k. 530 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 19 stycznia 2011 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 stycznia 2011 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 43 lata, 11 miesięcy okresów składkowych oraz 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 19 stycznia 2011 roku k. 550 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 2 lutego 2012 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 stycznia 2012 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 31 grudnia 2010 roku do 31 grudnia 2011 roku. Do

ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 44 lata, 11 miesięcy okresów składkowych oraz 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 2 lutego 2012 roku k. 574 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 13 marca 2012 roku ZUS odmówił skarżącemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwagi na to, że wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 145,54% wyliczony z zarobków z lat 1979-1988 jest dla wnioskodawcy najkorzystniejszy.

Wskaźnik podstawy wymiaru wyliczony z 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne przeliczenie emerytury, wynosi 107,58%. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, wynosi 142,34%.

(dowód: decyzja z dnia 13 marca 2012 roku k. 589 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2012 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 kwietnia 2012 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 1 stycznia 2012 roku do 2 lutego 2012 roku. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 45 lat okresów składkowych i 6 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 20 kwietnia 2012 roku k. 599 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 10 lipca 2012 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 lipca 2012 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 3 lutego 2012 roku do 21 czerwca 2012 roku. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 45 lat, 3 miesiące okresów składkowych i 7 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 10 lipca 2012 roku k. 604 akt emerytalnych I)

Decyzją z dnia 17 stycznia 2013 roku ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 stycznia 2013 roku przez uwzględnienie w wymiarze świadczenia okresu zatrudnienia od 22 czerwca 2012 roku do 3 stycznia 2013 roku. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 45 lat, 9 miesięcy okresów składkowych i 8 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 17 stycznia 2013 roku k. 611 akt emerytalnych I)

W dniu 16 października 2013 roku skarżący złożył wniosek o przyznanie emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego tj. 65 lat, według najkorzystniejszego wariantu w myśl starych zasad.

(dowód: wniosek o emeryturę z dnia 16 października 2013 roku k. 1-3 akt emerytalnych II)

Decyzją z dnia 6 listopada 2013 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 października 2013 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. ***od stycznia 1979 roku do grudnia 1988 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyliczony wyniósł 145,54%.***

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 46 lat, 2 miesiące i 1 dzień okresów składkowych, 1 rok i 17 dni okresów nieskładkowych. Do stażu doliczono okres ubezpieczenia od 4 stycznia 2013 roku do 10 października 2013 roku. Po zmianie stażu pracy emerytura wyniosła 2.697,82 zł.

(dowód: decyzja z dnia 6 listopada 2013 roku k. 15 akt emerytalnych II)

W dniu 10 grudnia 2013 roku wnioskodawca zwrócił się o ponowne przeliczenie emerytury. Do wniosku załączył zaświadczenie z dnia 17 października 2013 roku o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1969-1977, z którego wynika, że wnioskodawca osiągnął następujące wynagrodzenie:

- 1969 rok – 3.792,00 zł,
- 1970 roku- 14.280,75 zł,
- 1971 roku – 20.484,00 zł,
- 1972 roku – 21.108,00 zł,
- 1973 roku – 27.108,00 zł,
- 1974 roku – 27.108,00 zł,
- 1975 roku – 30.308,00 zł,
- 1976 roku – 35.508,00 zł,
- 1977 roku – 37.908,00 zł.

(dowód: wniosek k. 24 akt emerytalnych II, druk RP7- k. 25 akt emerytalnych II)

Decyzją z dnia 18 grudnia 2013 roku ZUS **odmówił** wnioskodawcy przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwagi na fakt, iż nadal najkorzystniejszym okresem wyliczenia podstawy wymiaru dla skarżącego są lata **1979-1988** ze wskaźnikiem **145,54%**.

(dowód: decyzja z dnia 18 grudnia 2013 roku k. 30 akt emerytalnych II)

Decyzją z dnia 28 marca 2014 roku ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 1 marca 2014 roku przez uwzględnienie okresu zatrudnienia od 11 października 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. **od stycznia 1979 roku do grudnia 1988 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyliczony wyniósł 145,54%**.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 46 lat, 3 miesiące i 13 dni okresów składkowych, 1 rok, 2 miesiące i 7 dni okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja z dnia 28 marca 2014 roku k. 35 akt emerytalnych II)

W dniu 23 grudnia 2014 roku wnioskodawca zwrócił się o ponowne przeliczenie jego emerytury. Do wniosku dołączył kserokopię zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 17 października 2013r. o wysokości zarobków za lata 1969-1977

(dowód: pismo k. 42 akt emerytalnych II, ksero druku Rp 7 – k. 43 akt emerytalnych II)

Decyzją z dnia 5 stycznia 2015 roku ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia emerytury, z uwagi na to, że skarżący nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mających wpływ na wysokość świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że załączona do wniosku o przeliczenie świadczenia kserokopia zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu nie jest dokumentem nowym, gdyż dokument ten został załączony do wniosku o przeliczenie emerytury z dnia 10 grudnia 2013 roku i był przedmiotem rozpoznania w decyzji z dnia 18 grudnia 2013r. Dokument ten nie wpływa na wysokość emerytury skarżącego.

(dowód: decyzja z dnia 5 stycznia 2015 roku k. 44 akt emerytalnych II)

Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie. Postanowieniem z dnia 13 lutego 2015 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie sygn. akt V U 141/15 wobec cofnięcia przez wnioskodawcę odwołania, umorzył postępowanie w sprawie.

(dowód: odpowiedź na odwołanie k. 5-5v akt sprawy)

M. S. (1) w okresie od 18 października 1969 roku do 30 listopada 1999 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) Zakład (...) w Ł..

Od 18 października 1969r. do 31 maja 1970r. wnioskodawca pracował na stanowisku **robotnika wyspecjalizowanego**. Jego wynagrodzenie miesięczne wynosiło wówczas 1150zł. miesięcznie + 300zł. dodatku służbowego;

Od 1 czerwca 1970r. do 31 grudnia 1975r. wnioskodawca pracował na stanowisku palacza parowozu. Jego wynagrodzenie od 1 czerwca 1970r. wynosiło łącznie 1450zł. miesięcznie(1150zł. wynagrodzenie zasadnicze + 300zł. dodatku służbowego).

Od dnia 1 października 1972r. wzrósł wnioskodawcy dodatek służbowy do kwoty 500zł. miesięcznie.

Od dnia 1 stycznia 1973r. wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy wynosiło 1400zł. + dodatek służbowy w wysokości 600zł., czyli łącznie 2000zł.

Od dnia 1 stycznia 1975r. wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy wynosiło 1550zł.

Z dniem 1 września 1975r.wzrósł dodatek służbowy wnioskodawcy do kwoty 950zł. miesięcznie.

Od dnia 1 stycznia 1976r. wnioskodawcy powierzono stanowisko młodszego maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego. Jego wynagrodzenie składało się z wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 1650zł. oraz dodatku służbowego w wysokości 1050zł.

Od dnia 1 stycznia 1977r. wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy wynosiło 1750zł., a dodatek służbowy 1150zł.

Z dniem 1 marca 1978r. wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy wzrosło do kwoty 2000zł.

Z dniem 1 stycznia 1979r. wnioskodawca awansował na stanowisko maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego. Jego wynagrodzenie zasadnicze wzrosło do kwoty 2200zł., a dodatek służbowy do kwoty 1250zł. W dniu 1 sierpnia 1980r. dodatek służbowy wzrósł do kwoty 1750zł., w dniu 1 września 1980r. -1950zł.

(dowód: umowa o pracę z 18.10.1969r., angaż z 30.05.1970r., angaż z 4.12. 1972r., angaż z 11.12.1974r., angaż z 18.09.1975r., angaż z 8.03.1976r., angaż z 26.01.1977r., angaż z 23.06.1978r., angaż z 19.01. 1979r., angaż z 30.05.1979r., angaż z 6.09.1980r., angaż z 23.09. 1980r. świadectwo pracy z dnia 8 listopada 1999 roku w aktach osobowych wnioskodawcy (...) Zakład taboru w Ł.)

Wynagrodzenie maszynisty oraz pomocnika maszynisty zależało od stażu pracy, ilości przejechanych kilometrów oraz ilości godzin nadliczbowych, godzin świątecznych. W zakładzie pracy maszyniści na 15 każdego miesiąca otrzymywali wynagrodzenie za przepracowany czas. Pracowali 12 godzin dziennie. Później mieli dzień wolny. Jako pomocnik maszynisty wnioskodawca zarabiał mniej niż jako maszynista.

(dowód: zeznania świadka M. S. (2) – protokół rozprawy z dnia 18 sierpnia 2016 roku od minuty 14:09 do minuty 17:51, zeznania świadka J. K. – protokół rozprawy z dnia 29 listopada 2016 roku od minuty 2:53 do minuty 6:09, zeznania świadka J. Z. – protokół rozprawy z dnia 29 listopada 2009 roku od minuty 9:32 do minuty 12:19, zeznania wnioskodawcy –protokół rozprawy z dnia 29 listopada 2016 roku – od minuty 14:11 do minuty 20:30)

(...) Państwowe S.A – Departament Zakupów i administracji Archiwum (...) S.A. Zamiejscowy wydział Zasobu Archiwalnego w S. w dniu 6 maja 2014r. wystawiło wnioskodawcy zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wyliczone na podstawie akt osobowych, z całością ekwiwalentu węglowego, z którego wynika że zarobki wnioskodawcy w latach 1969-1977 wynosiły:

- 18.10-31.12.1969 rok – 3.792,00 zł,
- 1970 roku- 14.280,75 zł,
- 1971 roku – 20.484,00 zł,
- 1972 roku – 21.108,00 zł,
- 1973 roku – 27.108,00 zł,
- 1974 roku – 27.108,00 zł,
- 1975 roku – 30.308,00 zł,
- 1976 roku – 35.508,00 zł,
- 1977 roku – 37.908,00 zł.

Jednocześnie wskazano, że innej dokumentacji archiwum nie posiada.

(dowód: pismo i zaświadczenie z dnia 6 maja 2014r. – k. 3 akt)

Wnioskodawca w okresie od 28 kwietnia 2015 roku do 30 września 2015 roku był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia w (...) Sp. z o.o. we W. i z tego tytułu podlegał wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu. Nie złożył wniosku o objęcie go na zasadach dobrowolności ubezpieczeniem emerytalno-rentowym.

(dowód: zaświadczenie z dnia 2.10.2015r. – k. 46 akt emerytalnych, wypowiedzenie – k. 47 akt emerytalnych, umowa zlecenia – k. 48-49 akt emerytalnych, oświadczenie dla celów podatkowych i ubezpieczeniowych – k. 50 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 114 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. O ile podstawą ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości mogą być tylko i wyłącznie nowe dowody, a zatem takie które nie były znane organowi rentowemu w poprzednim postępowaniu, to przymiot nowości nie dotyczy ujawnionych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji. A zatem podstawą ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości nie muszą być okoliczności, na które osoba ubiegająca się o świadczenia lub organ rentowy nie mogły powołać się w poprzednim postępowaniu, lecz takie, które powinny być znane przy dołożeniu minimum staranności, ale na skutek błędu lub przeoczenia nie zostały uwzględnione w poprzednim postępowaniu, a powodujące pominięcie ustalenia istnienia jednego z warunków uprawniających do świadczeń (tak. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2010-05-26, II UK 354/09).

Przepis art. 111 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS pozwala na ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty , z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest **wyższy** od poprzednio obliczonego.

W niniejszej sprawie wnioskodawca domagał się przeliczenia emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzenia uzyskiwanego w okresie zatrudnienia w (...) Zakład (...) w Ł. od 1969 roku do 1977 roku. Zarobki skarżącego z tego okresu wynikają z zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia (druk Rp-7) z dnia 17 października 2013r. oraz z dnia 6 maja 2014r. i kształtują się następująco:

- 1969 roku – 3.792,00 zł,

- 1970 roku – 14.280,75 zł,

- 1971 roku – 20.484,00 zł,

- 1972 roku – 21.108,00 zł,

- 1973 roku – 27.108,00 zł,

- 1974 roku – 27.108,00 zł,

- 1975 roku – 30.308,00 zł,

- 1976 roku – 35.508,00 zł,

- 1977 roku – 37.908,00 zł.

Zaświadczenie o wysokości zarobków skarżącego w latach 1969-1977 nie jest dokumentem nowym, ani nie znanym organowi rentowemu. Dokument ten był już przedmiotem analizy organu rentowego w decyzji z dnia 18 grudnia 2013r. i 5 stycznia 2015r., mocą których odmówiono wnioskodawcy przeliczenia emerytury, z uwagi na to, że uwzględnienie zarobków udokumentowanych w zaświadczeniu z dnia 17.10.2013r. i tożsamy z 6.05.2014r., nie powoduje wzrostu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury skarżącego. Wnioskodawca składając ponowny wniosek o przeliczenie emerytury nie złożył jakichkolwiek nowych dowodów na wysokość zarobków w latach 1969-1977. Dopiero na etapie postępowania sądowego wniósł o przesłuchanie na okoliczność faktycznie otrzymywanych zarobków w tym okresie świadków.

Wprawdzie zeznania świadków – jak słusznie podnosi organ rentowy - nie są środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty w rozumieniu § 20 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zgodnie bowiem z § 20 w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez ZUS albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Nie mniej Sąd rozpoznając sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych, w tym o przeliczenie świadczenia emerytalnego, nie jest związany tym rozporządzeniem, a jedynie czyni ustalenia faktyczne

zgodnie z zasadami obowiązującymi w Kodeksie postępowania cywilnego i w oparciu o tam wymienione środki dowodowe.

Przesłuchani w sprawie świadkowie nie wiedzieli ile wynosiły zarobki wnioskodawcy w latach 1969-1977.

Świadek M. S. (2) pracował na stanowisku spawacza, nie miał zatem wiedzy co do wysokości zarobków maszynistów, na którym to stanowisku pracował skarżący. Wiedział jedynie, że maszyniści w połowie miesiąca otrzymywali wynagrodzenie za ilość wypracowanych godzin, które zdaniem świadka w 1969r. oscylowało w granicach 1000zł.

Świadek J. K., który pracował na stanowisku maszynisty, potwierdził że wynagrodzenie maszynistów zależało od ilości wypracowanych godzin w danym miesiącu i oscylowało w granicach przeciętnego wynagrodzenia. Zeznał, że ma wyliczoną emeryturę z zarobków z tego okresu, które zostały wykazane w druku Rp-7 i odzwierciedlają jego rzeczywiste zarobki. W aktach emerytalnych świadka znajduje się zaświadczenie o wysokości zarobków ale za lata 1978-1999 i z tego też okresu została wyliczona wysokość emerytury J. K. osiągając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 153,44% (decyzja – k.25 akt emerytalnych J. K.). W aktach emerytalnych świadka brak dokumentu potwierdzającego wysokość jego zarobków w latach 1969-1977. Z tego wynika, że wiedza świadka co do osiągniętych zarobków nie dotyczyła spornego okresu, ale lat od 1978r.

Świadek J. Z. pracował razem z wnioskodawcą od 1970r. Nie mniej na stanowisku pomocnika maszynisty – jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 10 maja 1999r. k. 8 akt emerytalnych świadka – pracował dopiero od 1 października 1974r., a na stanowisku maszynisty od 1 stycznia 1978r. A zatem jego wiedza na temat zarobków maszynisty i pomocnika maszynisty dotyczy dopiero okresu po 1 października 1974r. Świadek stwierdził, że zarobki pomocnika maszynisty i maszynisty były porównywalne w latach 70-tych, zależały od ilości przejechanych kilometrów oraz ilości nadgodzin i stażu pracy. Jego zarobki na stanowisku maszynisty i pomocnika maszynisty w latach 70-tych wynosiły około 3000zł. miesięcznie.

W świetle zeznań świadków oraz dokumentów Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy, że jego wynagrodzenie w latach 1969-1977 oscylowało w granicy 7.500 zł. miesięcznie. Wnioskodawca podobnie jak świadkowie J. K. i J. Z. utożsamia swoje wysokie zarobki z pracą na stanowisku pomocnika maszynisty i maszynisty. Wysokość wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na tych stanowiskach, jak zeznał wnioskodawca i świadkowie, zależała bowiem nie tylko od wynagrodzenia zasadniczego, ale także od ilości wypracowanych godzin, a pomocnik maszynisty i maszynista mieli zawsze bardzo dużo nadgodzin. Jednakże z angaży zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy wynika, że stanowisko młodszego maszynisty skarżący objął dopiero z dniem 1 stycznia 1976r., a nie od początku zatrudnienia jak bezpodstawnie twierdził. Wcześniej pracował na stanowisku robotnika oraz palacza parowozu. Świadców nie mieli żadnej wiedzy na temat zarobków takich osób i zasad ich wynagradzania. Takiej wiedzy nie miał nawet sam skarżący. Nawet osobiste zapiski o wysokości osiągniętych zarobków skarżącego dotyczą jedynie okresu od grudnia 1976r. do września 1977r. Potwierdza to li tylko, że we wcześniejszym okresie wynagrodzenie skarżącego było zgodne z jego angażami znajdującymi się w aktach osobowych, które posłużyły się do ustalenia rocznych zarobków wnioskodawcy za lata 1969-1975. Dopiero gdy skarżący objął stanowisko młodszego maszynisty tj. od 1 stycznia 1976r., jego wynagrodzenie zależało od ilości przepracowanych godzin (przejechanych kilometrów). Wnioskodawca nie dysponuje jednak żadnymi dokumentami, poza własnoręcznie sporządzonymi zapiskami, co do ilości przepracowanych w tym okresie nadgodzin i osiągniętego z tego tytułu dochodu. Notatki te jako prywatny dokument stanowią jedynie dowód na to, że wnioskodawca taki dokument sporządził. Nie korzystają natomiast z domniemania prawdziwości jak dokument urzędowy. Wnioskodawca chcąc posłużyć się takim dokumentem winien udowodnić jego prawdziwość, czego nie uczynił. W tym miejscu należy zaznaczyć, że wskazywana przez skarżącego kwota 7500zł. jako wysokość jego miesięcznych zarobków w całym spornym okresie nie pokrywa się nawet z wynagrodzeniem zapisanym w jego notatkach, w których oscyluje ono od kwoty 3.538 zł. w grudniu 1976r. do maksymalnie kwoty 4.670 zł. w czerwcu 1977r. Pozostałe odnotowane przez skarżącego kwoty są z tytułu premii. Tymczasem z dokumentów nie wynika, aby skarżący otrzymywał premie, nie mówiąc już o jej wysokości. Również świadkowie nie potwierdzili faktu otrzymywania przez skarżącego w spornym okresie otrzymywał premie. Zaznaczyć należy, że wynagrodzenie skarżącego na podstawie angaży od dnia 1 stycznia 1976r. wynosiło 2700zł., od dnia stycznia

1977r. - 2900zł., a od dnia 1 marca 1978r. - 3150zł. Na zarobki w kwocie 3000zł. jako te osiągnięte w latach 70-tych przez maszynistów i ich pomocników wskazał świadek J. Z.. A zatem zarobki skarżącego z lat 70-tych na stanowisku młodszego maszynisty wynikające z angaży były zbliżone do tych wskazanych przez świadka. Świadczy to o tym, że zaświadczenie o wynagrodzeniu osiągniętym przez wnioskodawcę w spornym okresie odzwierciedla- wbrew jego głośnym twierdzeniom – jego rzeczywiste zarobki.

Także okoliczność, że zarobki skarżącego w latach 1978-1979 były znacznie wyższe od tych z lat wcześniejszych, nie jest dowodem na wysokość zarobków w spornym okresie. Zarobki, jakie otrzymywał wnioskodawca w 1978r. nie mogą stanowić podstawy do określenia wysokości wynagrodzenia za wcześniejsze lata. Należy wziąć pod uwagę, że wnioskodawca pracując na stanowisku młodszego maszynisty od stycznia 1976r., w 1978r. był już pracownikiem doświadczonym na tym stanowisku, co z pewnością przekładało się na ilość zlecaną mu pracy przez pracodawcę i wysokość zarobków. Zwłaszcza, że z dniem 1 stycznia 1979r. pracodawca awansował wnioskodawcę na stanowisko maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego.

Ponieważ wnioskodawca nie wykazał, aby jego zarobki w latach 1969-1977 były wyższe od tych wykazanych w druku Rp-7 (zaświadczenie z dnia 17.10.2013r.) i uwzględnionych organ rentowy, brak było podstaw do przeliczenia jego emerytury. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z uwzględnieniem wynagrodzeń uzyskanych w latach 1969-1977 wykazanych w druku Rp-7 jest bowiem niższy od wskaźnika ostatnio przyjętego przez ZUS do obliczenia podstawy wymiaru emerytury tj. z zarobków osiągniętych w latach 1979-1988 dających wskaźnik 145,54% .

Wnioskodawca nie kwestionował natomiast zaskarżonej decyzji w zakresie nie uwzględnienia jako okresu składkowego przez organ rentowy okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. we W. w okresie od 28 kwietnia 2015 roku do 30 września 2015 roku. ZUS odmówił zaliczenia w/w okresu do stażu ubezpieczeniowego, z uwagi na to, że w tym okresie skarżący był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia i nie podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu, a jedynie ubezpieczeniu zdrowotnemu. Skarżący okoliczność tą przyznał. Stosownie do treści art. 6 ust 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia, przez które rozumie się okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalno-rentowe (art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Skoro w w/w okresie skarżący nie podlegał ubezpieczeniom emerytalno-rentowym prawidłowo organ rentowy nie uwzględnił okresu od 28 kwietnia 2015 roku do 30 września 2015 roku jako składkowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.